

Г 2009
17 78к

СЕРИК
АҚСҮҢҚАРҰЛЫ

**ЖЕЗ
ТАСКЫН**

жазушы

СЕРИК
АҚСҮНҚАРҰЛЫ

ЖЕЗ
ТАСКЫН

ӨЛЕҢДЕР МЕН ПОЭМА

«ЖАЗУШЫ»
АЛМАТЫ
1988

84Каз7—5
А 37

Пікір жазған
Сейітқұл Оспанов

КАЗАҚСТАН РЕСПУБЛИКАСЫНЫҢ
ҰЛТТЫҚ АКАДЕМИЯЛЫҚ КІТАПХАНАСЫ

№ 00222941

Аксунқарұлы Серік.
А 37 Жез тасқын: Өлеңдер мен поэма.— Ал-
маты: Қазушы, 1988.— 72 бет.

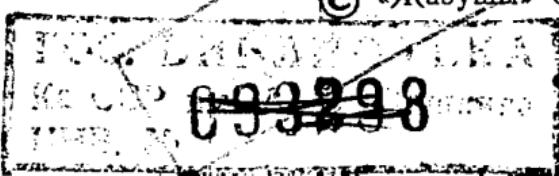
Серік Аксунқарұлының бұл жинағына соңғы жыл-
дары жазған жаңа өлеңдерімен бірге «Адам Ата мен
Хая ананың үйленуі» атты поэмасы енді.

A — 4702230200—084
402(05)—88 52—88

84Каз7—5

ISBN 5—605—00052—7

© «Жазушы» баспасы, 1988

ЖЕР ШАРЫ — БАЛА — АРҚАМДА...

Жүректі шер ғып, құса ғып, көзімді жаңа ашқанда
Әкемді ажал құсы алып әкеткен түпсіз аспанға...

Тағдырдың жасы мол көзде, жасау да қын иелік.
Мен құлай беріп... сол кезде анама қалғам сүйеніп!

Тірліктің тарау жолымен жүргенде жүдеп жас жаным,
Көзімнің жасын қолымен сұрткен кеп ауылдастарым.

Жараган жаным шуақтан
сүқтап қалса қысылып,
достарым келіп жұбатқан халімді менің түсініп.

Жарагап кетсе пасық кеп жараган жанды кіл оттан,
Рухима менің ғашық боп бір эйел бар-тын жұбатқан.

Жырларым менің ұнаған мен танымайтын бір адам
жаладан ақтап, күнәдан,
жанымса сауға сұраған.

Мен — тірі Ғұмыр сүремін қарамай тағдыр кәріне,
Бұлқынған бала жүрегім қарыздар соның бәріне.

Ан-таң ғап көп ел сұрағын алдыма тартқан талай кеп
«Мұрап та болмай, мұғалім...
акын боп кеттің қалай?» — деп.

Бәрі де мұның ғажап-ақ, ғажап-ақ мынау сұрақ та:
Мұрап та болып азамат жетеді асқақ мұратқа!

Бөлмегін мені елімнен: болмасам қайтем қол-шебер?
Мұрап та болар едім мен —
мұратым тек сол болса егер!

Ақын боп кеттім:

тастарға шуақ боп тамып қайтсам,— деп,
Айқайлап тұрып аспанға анашым жайлы айтсам! — деп.

Даламның болып ақыны, көз салып ойы-қырыма,
Ананың бәрін ақыры алыштын қосып жырыма.

Сұрама менен дерегін, айналды дерсің, о, демде,
Ошағым жәйлі өлеңім — Отаным жәйлі өлеңге!

Тұсіне көрші сырымды, шабыттын алыш үшқанда:
Достарым жәйлі жырымды окуым керек дүшпанға!

Жаралап кетсе пасық кеп жаралған жанды кіл оттан
Рухыма менің ғашық боп бір әйел бар-тын жұбатқан.

Деймін мен сол бір аруға:

«Жаңыңды мұнға жендіріп қызғана көрме! Қой енді...
Сен жәйлі жазам деп жүріп

жырлаппын бүкіл әйелді!»

Қанатты жырым жүреді сені іздеп үшып, қарандар:
Бір соққан ізгі жүрегі, мен танымайтын адамдар!

Соғыстан, өрттен

өлермен кеуденде жүр-ау дерт өріп?
Өздерің жәйлі өлеңнен кетем-ау бір күн өртеніп!

Қанбайды үйқым бал таңда кеудемнен жалын от өріп,
Жер шары — бала — арқамда, келемін соны көтеріп!

АТОЙ

P. Кошқарбаевқа

Сұмдық пенен құлдықтың қараң бәрі:
замандардан ауысып замандары,
Құдайлары тарихтың — адамдары:
«Аттан!!!» салып келеді
Сол дауыспен
күніренген Кронштадт қамалдары,
Рейхстаг аландары!

Төгілгенде су құсан халық қаны,
Басталғанда бас кесу тамұқтағы
«Аттан!!!» салған кім екен алғаш рет —
Ең алғашқы Ақын сол тарихтағы!

Өтті-кетті, ұстапас шіркін елес,
Шіркін елес — көңілге бір түнемес:
ақын шығар — сол Адам,
әйтпесе оның
«Аттан!!!» салып шығуы мүмкін емес!

Атойлы үндер анталап, не түрге еніп,
Құрылыштардан құрылыққа секірді өріп.
Өксіп жүрем жесірge, жетімге еріп;
ақындар мен атойлар ұқсайды екен —
адамдар мен құдайлар секілденіп!

Кіжінеді әлі де айбат қылып
аяр күштер жатса да жайрап, құрып.
Қайнайды ішім қазандай,
талаі жерде
тілсіз қаппын... тісімді қайрап тұрып...

Шабуылдар! Шерулі шабуылдар!
Жер-көктегі жендетке жабылыңдар!

Қолына ұстап ұрпақтар оқығанда
Тарихымның бетінен табылындар,
Шабуылдар! Шерулі шабуылдар!

Замананың шерте алмай зарлы мұңын
көкірегімде кептеліп қалды ма үнім?
Мен де — тарих пешінің тандырымын.
Тұсінікті, тылсым шер, сырың маған,
мынау жырлар — жүректе шымырлаған —
шабуылдар,
сендердің жаңғырығың!

ЧИЛИ. АЗА ЖЫРЫ

Поэзия! — Ақынның алтын тағы!
Жендет оғы төбеңнен сартылдады...
Құн бұзылып, Жер беті салқындады,
Азап шекті-ау Ақынның жарқын жаны.

Қайран Чили! Отаны батырлардың!
Ошағы едің гүл-ару, шат-ұлдардың...
Хунта — Тозақ! Өртімен лапылдадың!
Қайран Чили... қиналышп жатыр жаның...

Өлең керек өмірге,
 өлең керек
Лапылдаған тамұқтың оттарындей,
Солқылдаған электр тоқтарындей;
Отанның сақтаған опасызға
мылтықтағы ең соңғы оқтарындей!

Жендет оғы төбеңнен сартылдады.
Ақын жаны неге ерте салқындады?
Алды-артында түгі жоқ пенделер бар,
Өлеңі оның — өмірі артындағы.
Ақын жаны неге ерте салқындады?

Құстар қанша жөнеліп күзден мұлде,
Курап жатыр Сұлулық — үзген гүлде.
Блок па еді дегенім — Жүрек пе еді?
Жүрек жүре бере ме бізбен бірге?

Пушкины ізде — табасың бар ғасырдан.
Пушкиндерді күн сайын іздең жүрме!

Чили — өртте.

Денесі жанып-ысып
Нерудасын іздейді алып-ұшып.
Бұл — оның мәңгі өлмейтін сағынышы.
Гүл иісі құрыған... Қан иісі...

Қайран Чили! Отаны батырлардың!
Ошағы едің гүл-ару, шат-ұлдардың...
Хунта — Тозақ! Өртімен лапылдадың!
Қайран, Чили... қиналып жатыр жаңың:
Фашизм — азабы адамзаттың
Фашизм — ажалы ақындардың!

ДЖУНГЛИ ХИҚАЯСЫ

Джунгли бүгін шошып оянды...

Қараса таң ғап адамдай мас болған түстен:
Жүз бала улап-шулап жүр! Аспаннан түскен —
түр-түсі, нәсіл ныспы, түп-заттары — бөтен
сайтанның сапалақтары ма екен?!

Бір шал жүр және... Рухы-тұл, тұл есімдері
кебінді киген тарихи күресіндегі
Сұмнан қалай бұл құтыла алармын:
ел түгіл, тіпті жел білмес құпияларын
жер басып әлі жүр ме едің, сұрқияларым?!

Бұл — Доктор... Қашқын-қарақшы күнін көріп тұл,
зәресі ұшып сотынан Нюрибергтің
паналап қара орманды, қарайып қаны,
елестеп көзге фашизм «ғажайыптары»
жасақтап жатқан жан алғыш жүздігін кекті.

Дәріден... жасап шығарған... жүз жүгірмекті,
жүз жүгірмекті — ұрандар ұрысқа кіріп —
жаһанға жауып жібермек құмырсқа қылып!
Әуелі — жүзі... аянышты, күлкілі ме әрі?
Миллион болып шығады бір күні бәрі!

«Майн кампф» деген шатпақты құрандай құндаپ,
жұмады көзін жүз бала ұлардай шулап!
Доктордың арбау-дұғасын құрандай құндаپ
жұмады көзін жүз бала ұлардай шулап...
Өш еді олар Адамға, өш еді бәрі.
«Жаһанды жаулап аламыз!» деседі бәрі.
Жүз бала! Аттың ойнайды құлағында әлі...
Доктордың жендеттері ғой мынаның бәрі!

2

Бір күні джунгли... Жүз бала тарпа бас салған
естіді шалдың дауысын! Жанталасқаннан
шыңғырды сорлы естіртіп алапқа мынау:
«Жазығым бар ма, жазығым, қарақтарым-ау?..
Құлындарым-ау! Мұның не? Сенесіндер ме:
әкең де мемін! Шешең де... Қөресіндер ме?!
Қалайша маған тағы да тас атты жалған...
Мемін сендерді дәріден... жасап шығарған!!!» —

«Өтірік! — деді жүз бала — Қалтырамаңыз!
Әкеміз — қан-жын... Алтын — анамыз!
Сен түгіл, Бүкіл Әлемді тартып аламыз!
Өтірік айтпа! Өлтіріп жан аламыз біз.

Адамның қаны мұхиттай саулап аратын,
Күніміз жақын жаһанды жаулап алатын!
Біз — жүзбіз! Ал, сен — біреусің... Өшір үнінді!
Асамыз дарға! Басамыз есірігінді!»

«Өлтіре көрме! Күн көзін қимағаның ба?!

Жазығым менің тіршілік сыйлағаным ба?!» —

«Өшір үнінді! Жер-жаһан — жанарымызда!
Әлсіздер құлап жатады табанымызда!
Құрылықтарыңнан құрылыққа ұшамыз біздер.
Ғаламның сұлу қыздарын құшамыз біздер!
Көрінген итпен бірінде илектеспейміз.
Бүкіл дүниені бүктіріп, билеп-төстейміз!»

3

Жұз бала шулап келеді! Басталған buquerque:
Тарихты, бізді құртпақ ол тас-талқан қылып!
Қорқамын осы құбыжықтан! Қара қандары,
Секілді инкубатордың балапандары!

Сұмдықтар бар-ау ғаламат ғаламда мынау!
Джунгли! Сен... бір пәлеге арандадың-ау:
өртеніп кетер ме екенсің, қара орманым-ау?
Дүниежүзілік үшінші... қырғын соғысты
мыналар бастап жүрмесін, адамдарым-ау?!!

ЖҰДЫРЫҚТАЙ ЖҰМЫР ЖЕРДІЦ БЕТИНДЕ...

(Роберт Рождественскийден)

Жұдырықтай жұмыр жердің бетінде
Жұдырықтай пенде еді бір
болғаны...

Кіші кісі. Кіші қызметі де.
Портфелі де жуан емес қолдағы.
Аз-мұз ғана енбек ақы.

Кулкілі:

алтын берсөң,
ашкөз емес,
адмас-ты!

...Терезесі дұрсілдеді бір күні
атып тұрса:
Соғыс деген
Албасты!!!
Алды ол сонда кіп-кішкентай автомат.
Кіп-кішкентай етік көрдім кигенін.
Кіп-кішкентай каска көрдік... қат-қабат.
Өз бойындаған кіп-кішкентай шинелін...
Шабуылда өлді ол. Қашып кетпеді!
Үні естіліп шықырлаған тісінің...
Мырза-жердің мәрмәрі де жетпеді
құйған кезде сол Қісінің мүсінін.

БЕЛГІСІЗ СОЛДАТ

(Дмитр Методиевтен)

Жырыммен Даңқ боп сенгісіз
демеймін: — Аспанды шолайын.
Осынау Дәуірдің белгісіз,
Белгісіз Солдаты болайын!

Гүл болып тұрса екен атым да,
Рухым оянып моладан —
ұрпақтар Белгісіз Ақынға
ескерткіш қойғанда қоладан...

* * *

Берікболға

Аппақ дүние — ак пілдің сауырындай.
Қыс та келді, лебінің ауырын-ай!
Төмпешік боп қырқада,
тәнің мұздап
мәңгі үйқыда жатырсың, бауырым-ай!

Екі жаққа бөлінді жол шатқалы,
Сағыныштың мөлт етіп моншақтары.
Орын бірге сен кеткен дүниеде
осы өмірдің тұлғасы болсақ-тағы.

Құннің көзін қара бұлт тасалаған
қатал жердің үстінен қашады адам.
Сенен өткен періште жоқ шығар-ау
тірі адамға зұлымдық жасамаған!

Бүршік жарған көгі едің Құн иенің,
тез солдың ғой, қайтейін, күйінемін.

Заман біткен орынын толтыра алмас
адам біткен — қонағы дүниенің.

Жаз бен қыстар жылда өстіп ауысады,
жаңа үрпақтар өмірмен қауышады.
Сайран өңір өзінді елестетіп,
қайран өмір тәзімді тауысады.

Көктем келер, қар да еріп, жылынса күн,
Кек те шығар көтеріп тұлымшағын.
Жан-жануар оянар жамырап,
тек
сенің үйқың — мәңгі үйқы, құлышағым.

Осы өмірдің тұлғасы болсақ-тағы,
екі бөлер ертеңгі жол шатқалы.
Шағылсып келеді Күн нұрына
сағыныштың мөлт еткен моншақтары...

ОТАН

(Е. Евтушенкодан)

Фаламат фаламсың Сен
кез жетпес ұшаныңа.
Құшақтап қалай сүйем,
сыймасаң құшағыма?

Жара сап жаныңа да
тәніне құдіретті —
ұлы ақындарыңа да
сыйладың ұлы дертті...

Аяз да, өктем жасын
жаныңмен егіз еді.

Көл-кесір төккен жасың
Қаның да теңіз еді!

Кесір мен керістердің
бәрі оғын саған атты.
Ғаламат Жеңістердің
парқы да ғаламат-ты!

Қаһарлы айбының да,
Мықтымыз — Сен де, мен де:
жоқ ұсақ қайғы-мұң да,
жоқ ұсақ пенделер де!

Отаным!

Қарашы, ұлың
ұмтылды құшақтауға.
Ұлы елдің баласының
хақы жоқ ұсақтауға.

Аяулы анасың сен,
Данқты түлектері.
Ұлы боп қаласың сен,
ұлдарың ұлы өйткені...

КАРДИОГРАММА

Өлең өзін өмірге елші етеді.
Ақ-қаранды қапысыз өлшетеді.
Ақ қағазға түскен жыр, айналайын,
жүргімнің жүрісін көрсетеді.

Бара жатып бас лағып, өліп-құрып,
өзегімнен өмірге өріпті үміт.
Өзіме-өзім кей кезде тәуба қылам
жүргімнің жүрісін көріп тұрып.

Қалай-қалай соғады қайран жүрек,
аман-есен Жер Күнді айналды деп.
Өзегіме өксік шер байланды кеп...
Қалай-қалай соғады қайран жүрек.

Ер салғалы Пегасқа — қүреңіме
пенде емес ем қараған тұр-өңіме;
Сөйтсем, жүрек айналып ақ паракқа,
Ақ парагың айналған жүрегіме.

Өлеңдерім — өрімім, сабаздарым.
Ар-ожданым!
Өзім кетсем өртеніп...
жүргегімді
тастап кетем сендерге, қағаздарым...

* * *

Барады уақыт зыр қағып,
Зырладық бірге өзіміз.
Соноу күндерден ұрланып
қарайды сіздің көзіңіз.

Сүюдің азап, бейнетін
көремін деп пе ем ол кездे?
Пәктіктің керім келбеті
тұратын тұнып сол кезде.

Үйқатаппыш. Қокте жұзді Күн
Көнілде — сол бір жыл ояу.
Көліншек бопсыз ғылғын,
Мен де әке боптын, құдай-ау.

Тағдырдың ділі қатал-ақ,
Сол шақтан белгі қалмаған:
алдаған мені махаббат,
Сізді де онбай алдаған.

Сізді ертіп,
не Сіз мені ертіп
кетпесек — кінәлі өзіміз.
Өтірік күліп неге тік
қарайды өткір көзіңіз?

Пәк махаббатсыз не тірлік?
Пенделік ғұмыр — құнарсыз.
Кейде... Сіз мүмкін өтірік
жылайтын-дағы шығарсыз?

* * *

Тәнге күннен күміс бір шуақ тамып,
тіршілік өз міндетін тұр атқарып.
Сүйікті боп жат жанға,
ұнап қалып,
естіп... қатар жүреміз... Қосылмайтын
шойын жолдың табаны сияқтанып!

Бірімізге біріміз кішірмейміз,
Жүргі жоқ гранит мұсіндейміз.
Бізге дейін көп пенде түсінбекен,
біз де тағдыр тәлкегін түсінбейміз.

Мұз құрсанған бір шер бар ішімізде.
Суық қарап жазмыштың түсі бізге;
жат төсекте, жат жанмен аймаласып
бір жатамыз екеуміз түсімізде.

Қартаямыз сонан соң, ойланамыз,
Өміріміз өзінше толған аңыз.
Тірлік заңы: біздің де қанымыздан
жаралады ару қыз, бозбаланыз.

Ақыл толы алтын бас самғап әрі,
өзіне-өзі қартайып, таң қалады.

Дейміз: «Балам, алданба, сүйген кезде!»
Ол да бірақ оңбай бір алданады.

«Сую керек сүйген соң есің қалмай,
Өрт, дертінен қашпағын шошынғандай!
Махаббатсыз өмір жоқ!» — дейміз сонда
өзіміз бір ғашық боп қосылғандай!

Бәріміз де жастықта отпаз жалын.
Елемейміз тағдырың өкты ызғарын,
Қайдағы бір қайранға соққызғанын.
Олар бізді тыңдай ма?

Бір кездері
Біз де ешкімді тыңдаған жоқпыз, жаным...

Ұрпақ біздің лебізге арбалады,
Сол қаранғы көнілге шам жағады.
Дейміз: «Балам, алданба, сүйген кезде!»
Әлі қаншама адамдар алданады...

ДАУЫС

Жүріп келемін. Дүбірге еніп бұл маң
Фаламаттармен қауыштым.
Өмір дегенің — қүціреніп тұрған
даласы дыбыс, дауыстың.

Таң қалып қарап ғаламға таныс
от ойнап жанды көзімде.
Далам да — Дауыс!

Фалам да — Дауыс!
Дауыспын менің өзім де!

Дауылдарға еріп көшемін демде,
Телегей теңіз — тер деген:

түс көріп жатсаң тесегімде де
дауыстар маза бермеген...

Жүріп келемін, жанарым — тамшы,
жүк толы жүрек зырқырап,
Даламның Даусы, Фаламның Даусы
Заманның Даусы шырқырап!

六

Көп адастым, анашым, кешір мені!
Қын екен тағдырың кесімдері.
Ренжіттім көп елді. Сол жандардың
көз алдында дидары, есімдері...
Көп адастым, жан анам, кешір мені.

Аз да демен күнәмді, көп те демен.
Өзім үшін өзгені сөккен емен.
Бірі менің кінәлап өрлігімді,
ездігіме біреуі өкпелеген.
Аз да демен күнәмді, көп те демен.

**Не мінезім, не ісім ұнамаған
Әкпелілер көп пе еken мына маған?
Әзі күткен биқтен көріне алмай
жүргеннен соң көбісі кінәлаған...
Әкпелілер көп пе еken мына маған?**

Жыр жазасың кей кезде еселеңтіп, өсек сөздің арқаңнан нөсері өтіп...

Біреулер бар рахат тапқан жаңы
шалыс басқан шағымды өсек етіп.
Өсек сөздің арқамнан нөсері өтіп...

Не бар еді өлеңнен өзге менде?
Ақталуға аярлар сөз берер мег?!.
Мен өзімді ешқашан аямаймын,
мені де аяп жатқан жоқ өзгелер де,
Не бар еді өлеңнен өзге менде?

Неге маған ізгіні «Сүй!» демейді?
Түйедей ғып көрсетіп түймедейді,
Неге адамдар құрт құсап бір-бірінің
жарасына құжынап үймелейді?
Адамды адам неге осы «Сүй!» демейді?!

Қаңқу сөзден жүргегім менің — жалын
Анашым-ай, жетеді шерім, зарым.
Мені қойши, бекем бол, өзінді ойла:
сонан азап шегеді-ау сенің жаңын?
Анашым-ай, жүргегім менің — жалын...

ТІЛ МЕН ҚӨЗ, БАС ПЕН ҚОЛ ТУРАЛЫ БАЛЛАДА

Айта алмаймын тілім мұлде күрмеліп...
Табиғатты тексереді кім келіп?
Мәз болсын деп
 ұқсасын деп ақынға
біреулерді сайратыпты Тіл беріп.

Сейтіп, тірлік танымастай өзгеріп,
Өзгеріппіз біз де желеу сөзге еріп.
Ұқсасын деп мергендерге,
 табиғат
біреулерді ырза етіпті Қөз беріп.

Дүниеде мұндай дархан көрмедік,
Бәрімізді қарық қылды-ау ол көріп.
Бір бергенде мырза қолы мол беріп,
Жендетті де ырза етіпті Қол беріп!

Табиғаттың бір бөбегі — Жер еді,
Соғыстардан жанды жасыл желегі.
Сол жендеттер сол қолымен, мінеки,
Қолдан келген жерін өртеп келеді!

* * *

Аман ба, Тәте, армысыз?
Аспанда жүзген Ай — көңіл...
Үстінде Жердің бармысыз?
Армысыз, анам, әйтеуір.

Кейінгі кездे құстәна
боп кеттім неге мұнша мен?
Төбеңнен өткен құстан да
жүрсің бе жолдал бір сәлем?

Уақыт-ай, зулап үшқан көп
Ұрлайды-ау күнде жамалын.
Сіз жақтан-дағы құстар кеп
көктемнің берді хабарын.

Ақсораң жаққа үшқанда,
отыра қалып жүремнен,
төбемнен өткен құстан да
сан сәлем жолдал жібергем.

Сол құстар, Тәте, барды ма
Көктемді алып жетекке?
Қаңқылдан, шулап қонды ма
Ақжарық деген бекетке?

Кеттім-ау, Тәте, алыстап,
жұдеме, ойлап, күрсінбе.
Өкпенңің дерті тағы ұстап,
талықсып қалып жүрсің бе?

Күркілдеп жатқан кеуденде
Қандай дерт екен, анам-ай?
Ажалдың құсы келгенде
әкем де кеткен қарамай...

Күдіктің зілдей тауын да
көтеріп келем бекем бір.
Бәрін де тастап,
ауылға
аттанып кетсем бе екен бұл?

Білгендей соны: «Қолыңнан
бал ашамын» — деп, шаршамай,
Тұрады күтіп жолымнан
Цыганның қызы қаршадай.

Тыңдадым ұйып болжамын:
— Эулием, айтып бергін,— деп.
Сөзіне ылғи сол жанның
тұрады, Тәте, сенгім кеп!

Аман-сау екен ел-аймақ.
Эулиең айтып тұр, міне:
болжады цыган
мені ойлап
көз ілмей жүргенінді де.

Деді ол: «Жағдай қын, көр:
дімкәстаяу екен шешеніз.
Тағы да біраз.... тын бер
оның да мәнін шешеміз!»

Жанымның бұлтты аспаны
нөсерлер пері кезі кеп
«Алыңыз мынау ақшаны!
Айтыңыз — деймін.— Тезірек!»

Картасын жайып жаңадан
шомды ойға ыған не түрлі.
Үстінде жердің әлі аман
жүрген бір тәңір секілді!

«Сеніңіз мендей пендеге,
жүрегі адал десеңіз:
міндар болмай емге де
сауығады екен шешеңіз!»

Сейлейді цыган шабытты,
Қалтасы бүгін олжала.
Болашағында бақытты
болатыныңды болжады!

Тынадым үйіп болжамын
— Ерікті саған бердім,— деп.
Сөзіне ылғи сол жанның
турады, Тәте, сенгім кеп...

**Уақыттың шеру, дүрмегі
барады алып шығанға.
Көрінбей... соңғы күндері
із-түсіз кетті цыган да.**

Іздеймін соны көшеде,
Көзіммен тінтіп...
Не еken бұл?
Адамды сендірмесе де,
Алданыш керек еken бір!

Қонақжай әдет-ғұрпы мол
жанына тұрған жарасып
ауылда жүр ме, мүмкін ол
енди еркін маған бал ашып?

Иесі — жел ме, дауыл ма,
дегбірсіздердің бірі екен.
Қалайша біздің ауылға
Қаңғырып бармай жүр екен?!

Сан жерде ұлың сыналған
Тап болып тағдыр кермесі.
Мен жәйлі ешбір цыганнан
ештеңе ести көрмеші.

Қыран бол шыңды шолам мен,
кеудеме шабыт қонған соң.
Адамның ұлы болам мен —
анамның ұлы болған соң!

«Шуаққа менің мол жаным...» —
десе егер біреу,
мен гүлдеп:
сөзіне ылғи сол жанның
тұрады, Тәте, сенгім кеп!

Біреулер бөгеп жолымды
жүрсе егер: «Құдай атты!» — деп.
«Алыңыз — деймін — қолымды!
Айтыңыз,— деймін — ақ тілек!»

Кім білсін,
осы сөзімді
Ұқты ма ол, жанға жақты ма?
Арбап кеп менің көзімді
алдап кеп... оғын атты ма?!